

enhver Vind. De kan ogsaa staa en Storm imod, selv om man har den i Ansigtet. Nogle Dage efter blæser Vinden fra den anden Side, saa det gør ikke saa meget. Men jeg har lagt Mærke til, at konservative Rigsdagsmænd er mærkværdig sensible overfor Presserøster. Det ligger naturligvis i, at de Folk er saa overmaade lidt grundfæstede i Befolkningen, har saa lidt Tilknytning til den. Derfor føler de sig ganske anderledes i Fare ved saadanne Pressebevægelser. Saa tager Pressestormen Magten, og saa sker det, at den revanche-tørstende Politiker kommer og siger: den kan jeg bruge, den kan hvirvle en Del Støv op, som jeg har Brug for, og maaske blæse dem ned, som jeg netop har Brug for at faa blæst ned.

Her er vi ved et Punkt, som unægtelig er en Skyggeside ved den moderne Parlamentarisme. Ingen mistænker mig for ikke at være en Tilhænger af den moderne Parlamentarisme, jeg betragter den ganske vist som et Overgangsled til en endnu bedre og sundere Statsform i Retning af, hvad man f. Eks. har i Svejts. Men den Skyggeside har vist sig i de fleste parlamentariske Lande og har ogsaa begyndt at vise sig herhjemme, at naar nogle Ministre har siddet i nogle Aar, vil der altid udenfor Ministeriet være nogle Mennesker, der mener, at nu har de siddet længe nok, og at der egentlig ikke er nogen Mening i, at de skal sidde og tage Pladserne op. Det minder om Fritz Jürgensens bekendte Billede, hvor der staaer en betrængt Mand med en Hummerklo og siger: Undskyld, er De ikke snart færdig, Jomfru Stjernholm? Saadan vil der altid være nogle Mennesker, der staaer udenfor og synes, at det varer i Grunden længe, de kan ligefrem ikke holde det ud. Det er en Skyggeside ved den moderne Parlamentarisme, og der er ikke noget at gøre ved den. Nu har det dog undret mig, at den revanchetørstende Politiker, der synes, at nu kunde Tiden snart være omme og Utaalmodighedens og Længslens Kvaler være forbi, vilde blande sig saa stærkt og saa intimt ind i det Indignationskor. Thi hvorfra udgaar dette? Fra hans egne gamle stærkeste Fjender. Og hvad er det? I udpræget Grad et Stykke Københavneri. Jeg er ganske vist københavnsk Rigsdagsmand, men jeg betænker mig dog ikke paa at sige, at jeg har sjældent set et saa udpræget Stykke Københavneri som denne Pressestorm — Københavneri for Resten i Ordets egentlige, men tillige dobbelte Betydning, rigtig en over-

fladisk Boulevard-Kafe-, Variété-Stemning af den Slags, der for Eks. kan gøre umaadelig Skade, naar den i alvorlige Tider, hvor f. Eks. en Krig staaer for Døren, hvirvler Gadens lette Befolkning med sig, naar Variéteer og Natkafeer begynder at spille Fædrelandsmelodier i brede Baner, og den gyldne Ungdom og Demimonden skraaler med. Dermed skal ikke være sagt, at jeg foragter Fædrelandsmelodier, naar de spilles til rette Tid, paa rette Sted og rette Maade, men jeg kender ogsaa den Boulevardstemning, den Variété- og Natkafestemning, der hersker, naar Nationalmelodierne begynder at lyde. Jeg ved, hvor farlig den kan være, hvis man ikke i et Land har en solid, rolig, sund og modstandsdygtig, kraftig offentlig Presse, og en Regering, der staaer fast og ved, hvad den vil. Af hvordan denne Stemning var i de Dage, da den var paa sit højeste, fik jeg et Indtryk forleden, da jeg gik fra mit Redaktionskontor til min Lejlighed paa Nørrebro. Jeg kom forbi en stor Natkafé, og dér hørte jeg, hvad vi ikke har hørt længe, Nationalmelodierne blive sunget med af et Natkafépublikum, et Gullasch- og Demimondepublikum — naturligvis ogsaa af nogle hæderlige, skikkelige Mænd, der var til Stede, men dog for den overvejende Del af det Publikum, jeg nævnede. Saa sagde jeg til mig selv: Naa, saa er den altsaa paa det Punkt. Det undrer mig, at solide Landborepræsentanter egentlig finder større Lyst til at mænge sig i hele dette Uvæsen, og det har ogsaa undret mig, at det ærede Medlem fra Ringkøbing overhovedet kan være med i al denne moralske Indignation, hvis han da vil tænke sig lidt om.

Det er ikke første Gang, at Ministre — og Ministre, som stod det ærede Medlem nær — har dementeret Ting, de mente sig forpligtede til at dementere. Der er i disse Dage i Pressen henvist til, at afdøde Minister Vilhelm Lassen dementerede, at der fra Frankrigs Side var lagt et Pres paa os; det viste sig imidlertid, at der dog havde været lagt et saadant Pres paa os, men det vilde have været politisk urigtigt at meddele det, og jeg kan forstaa, at den daværende Minister fandt sig beføjet til at dementere det her i Tinget. Jeg husker fra en Tid, der ligger lidt længere tilbage, at der en Gang begyndte at gaa Rygter om, at der herskede Uenighed i det Ministerium, af hvilket det ærede Medlem fra Ringkøbing var Medlem. Det var Ministeriet fra 1901 til 1905. Da kom der et kraftigt Dementi fra den daværende